

der havde behandlet den syge, skulde syne ham, fordi der gerne kunde være Mistillid, i hvilket Tilfælde det ikke var heldigt at tage ham til Ligsynet, saa vil jeg sige, at havde man faaet Mistillid til Lægen, saa skulde man se at faa det rettet, inden vedkommende døde. Er der virkelig en begrundet Mistillid i saa Henseende, saa maa man dog gaa ud fra, at de, der have med det at gøre, maatte sørge for, medens det havde praktisk Betydning, at tilkalde en anden Læge, og saa vilde det blive den ny tilkaldte Læge, der kom til at udføre Ligsynet. Det ærede Medlem sagde jo ogsaa, at Ligsynsmændene kunde jo nok angive Dødsårsagen, thi de kunde spørge sig for hos de efterlevende. Nu vil jeg sige, at det er jo rigtignok et meget løst Grundlag for en Bedømmelse. De efterlevende vide som Regel ikke meget, naar Tilfældet ikke er af en meget almindelig og let overskuelig Karakter. Vi vide jo godt, at Lægerne i mange Tilfælde ikke tale saa særdeles rent ud af Posen, og jeg tror ikke, det er heldigt at forcere disse rene, skarpe Udtalelser, saaledes at ethvert Menneske skal have det som Diskussionsemne. Jeg tror overhovedet, at jo mere stiltødt Lægerne bevæge sig, des bedre er det. Der kan jo ogsaa være korte Sygdomme, hvor der ikke en Gang har været tilkaldt Læge, og saa vide de efterlevende endnu meget mindre. (Afbrudelse). Nej, det behøver jo ikke at være saa brat, men der kan være Tilfælde, som ikke absolut kunne siges at være af dem, hvor Døden indtræffer ved en uforsømt Aarsag, men hvor der alligevel ikke har været tilkaldt Læge.

Jeg vil gerne nævne en Foranstaltning, som jeg tror vil være hensigtsmæssig med Hensyn til Medicinalstatistikens Udarbejdelse. Det vil ganske vist være vanskeligt at paabebyrde private Læger store Forpligtelser med Hensyn til Udarbejdelsen af en Statistik; hvor vidt man kunde komme i den Henseende, formener jeg man gennem Udvalgsbehandling og gennem Konference med den vedkommende Minister kunde se at faa mere Klarhed over, end jeg har i dette Øjeblik. Noget maa der kunne gøres i den Henseende, og man vilde saa nok finde den rette Form: Med Hensyn til Ligsynsattesters Udstedelse, vil jeg sige, at jeg tror ikke, det er praktisk, som den nu foregaar, at f. Eks. Dødsårsagen skal være anført paa Ligsynsattesten, som vedkommende skal have med i Lommen til Skifteretten, Præsten osv. Der har Dødsårsagen grumme lidt at sige. Den

har noget at sige for Medicinalstatistikken, og jeg tror, at naar den behandles af en Autoritet — det skal formodentlig være Embedslægerne — vil det være meget bedre. Det er ganske vist, at det er Tilfældet til Dels med Lægerne, men meget, meget mere med Ligsynsmændene; at naar man formoder en Dødsårsag, som man ikke holder af, at vedkommende skal gaa med og præsentere, saa se de at komme uden om det. Jeg skal f. Eks. nævne Drankersygdommen. Der er ganske særlig hos Ligsynsmændene en Utilbøjelighed til at give Erklæring om saadanne Tilfælde. De sige: Hvorfor skulle vi bringe al denne Snak og Sladder omkring? Selv om Manden har drukket sig ihjel, er der dog ingen Mening i, at hele Sognet skal gaa og snakke om det. Jeg tror heller ikke, at en saadan Erklæring er til nogen Nytte i al Almindelighed. Derimod vil en sandfærdig og saa vidt muligt videnskabelig kompetent og bearbejdet Bedømmelse af saadanne Tilfælde have stor Betydning, naar den behandles for det rette Forum, altsaa vel nærmest af Embedslægerne. Men man kunde gennem en Udvalgsbehandling se, om det ikke kunde systematiseres paa en eller anden praktisk Maade.

Jeg vil ikke gyse tilbage for de forholdsvis smaa Omkostninger, som en saadan Lov vilde medføre, og naar der nu er talt om at forandre § 8 med Hensyn til Betalingen, vil jeg sige, at jeg kunde godt tænke mig, at man der kom til en Lempelse. Jeg tror ikke, den kan foregaa ganske i den Form, som det ærede Medlem for Thisted Amts 1ste Valgkreds (Nørhave) talte om, men derimod kunde man sagtens finde en Form, hvorved man forhindrede, at Udgifterne voksede for den enkelte i Befolkningen, derved at det offentlige bar, som jeg allerede har nævnt, de forøgede Udgifter. Naar det ærede Medlem for Ruds-Vedby (Jørgensen) var bange for, at det ogsaa skulde blive en Fordel for de mere velhavende, saa maa jeg sige, at jeg under dem det af mit ganske Hjerte. Jeg har ikke nogen som helst Betænkelighed ved, at en Frigørelse i saa Henseende gælder for alle, rig og fattig. Jeg kunde gaa meget videre i hygiejniske Spørgsmaal. Hvad i Alverden gør det, at de velhavende faa en Fordel, naar de saa ville hjælpe os til at faa et fornuftigt Skattesystem, hvorefter de velhavende komme til at bære Byrderne. Jeg er og vil være — hvis den Tanke skulde udformes nærmere — en bestemt Modstander af Forslaget om, at Statskassen alene tog sig af disse Udgifter